

[Thorvald Kristensen.]

sagde jeg ikke i går, at de var uden betydning; jeg sagde, at de letter byrden i øjeblikket, men at det betyder, at der ligger større byrder længere fremme. Jeg kunne godt sige meget om dette: hvorvidt en udsættelse er en besparelse eller kun er en udsættelse; det kommer an på, om udgifterne næste år eller næstnæste år — eller hvornår det nu kan blive — bliver akkurat lige så meget højere, som de bliver mindre i år. Men naturligvis — hvis man skyder visse ting ud fra år til år og det så fører til, at disse ting i det lange løb bliver gennemført på et lavere plan, end tilfældet ellers ville være, ja, så er det en reel besparelse, men det er der vist ingen grund til at gå dybere ind på.

At det, vi har gjort i de senere år, for en ikke helt ringe del har været at gennemføre udsættelser — som vi allesammen håber er virkelige udsættelser — er den højtærede minister formentlig enig med mig i. Dette skal ikke være nogen anklage mod den nuværende regering, det er vistnok sket under alle regeringer efter krigen, men det betyder jo, at den investeringsbyrde, som ligger og venter på os, dog i nogen grad er blevet forøget.

Dernæst talte den højtærede minister om, at hvis man forhøjede taksterne for nogle af statens institutioner, f. eks. rigshospitalet, var der kun tale om en ændret byrdefordeling og måske ikke om en egentlig besparelse, og det samme gjaldt, hvis man nedsatte taksterne på noget af det, staten betaler, f. eks. til arbejdsløsheds-kasserne. Ja, det kan man jo nok filosofere over på den måde, men man skal også passe på, at man ikke bliver så filosofisk, at man overhovedet ikke finder noget, der kan være en virkelig besparelse, for så er det, ligesom om problemerne slipper væk mellem fingrene på os. Vi taler dog i øjeblikket om statens finanser, vi taler om, i hvilken grad opgaverne her i landet skal løses over statsbudgettet og betales af skatterne. Hvis derfor staten nedsætter sine bidrag til forskellige ting og derved lader borgerne i højere grad selv klare dem, så er det dog en besparelse i statsfinansiel betydning. Hvad de samfundsmæssige konsekvenser af noget sådant kunne blive, f. eks. af en forhøjelse af rigshospitalets takster, kunne der nok skrives

en tyk bog om. Det har dog den ene konsekvens, at borgerne opfordres til større økonomi, når de i højere grad selv skal betale for de goder, de får. Det er, ligesom ansvaret forflygtiges, når man lader staten betale. Derfor har vi afskaffet rugbrødstitskuddet, og derfor bør vi forhøje rigshospitalets takster. Jeg kan egentlig ikke se, at en lang udvalgsbehandling, som jeg forstår er i gang, skulle være nødvendig for at gennemføre noget sådant.

Den højtærede minister spurgte mig, hvad det var, jeg tilsigtede vedrørende pensionerne: om det var en formindskelse af pensionsydelse eller en forhøjelse af pensionsbidragene. Jeg tænker mig en blanding af begge dele. Der er jo, som den højtærede minister naturligvis ved, sket dette, at inflationen har forrykket det grundlag, man i sin tid lagde for statens pensionsvæsen, idet pensionsbidragene på grund af inflationen relativt er blevet mindre, end det oprindelig var tanken, og idet pensionsydelse, navnlig til de lavere tjenestemænd, relativt er blevet større, end det var tanken, da man lavede pensionsordningen. Sådant er nu engang ordningen med reguleringstillægget lavet, og det er det, jeg synes vi skulle have redresseret.

Hvad angår arbejdsløshedsloven, talte den højtærede minister om, at hvis man nedsatte satserne der, så ville det være at vælte byrderne over på arbejderne. Nu har jeg ikke haft tid, men det kunne have interesseret mig at se efter i rigsdagstidende for det år, hvor man forhøjede disse ydelser, om der da blev talt om fra socialdemokratisk side, at nu væltede man byrderne over på staten; det må jo være det, der er sket.

Det, som er sket, er jo, at byrderne ved arbejdsløsheds-kassernes drift i dag i meget høj grad bæres af staten, og det er for så vidt ikke så meget spørgsmålet om de arbejdsløses stilling — for vi ønsker allesammen, at de skal hjælpes — som det er spørgsmålet om arbejdsløsheds-kasserne. Her har vi altså ladet staten overtage en meget stor del af byrden ved disse kassers drift, og jeg mener, det er så stor en del, at interessen i at have en lille arbejdsløshed ikke er så stor, som den burde være. Den højtærede minister brugte den vending, at der ikke var nogen stor sympati for dette i hans parti; jeg takker for denne i og for sig for-